

Opstandelsens og vores virkelighed

ved sognepræst Finn Ryneld

Lad det være sagt med det samme: Vi er kommet for sent! Og det ændrer intet, at vi i år har haft en hel uge til at få urerne justeret om til sommertid, inden det blev påske. Vi er for sent på den. Det lader sig ikke bortforklare. Vi er kommet for sent, sådan som vi har for vane at komme for sent til de fleste af livets store begivenheder. Ikke nødvendigvis sådan at forstå, at vi ikke er til stede, når de sker. Sådan er der selvfølgelig nogle, der har det, men dog langt fra alle. Nej, sådan at forstå, at vi ofte i grunden slet ikke bemærker, hvad der egentlig sker, før det hele er overstået. Først bagefter går det op for os, at der var tale om noget betydningsfuldt og helt enestående - et øjeblik, som aldrig kommer igen - og vi ærgrer os over, at vi ikke var mere nærværende, da det indtraf. Underet er sket. Det er forbi og lader sig ikke gentage, så vi kan nå at få det på video. Nej, vi er kommet for sent, sådan som allerede kvinderne kom for sent til graven påskemorgen, skønt de var draget hjemmefra i god tid. De fik ham ikke at se. Graven var tom, og opstandelsen havde fundet sted. Det eneste de fik at holde sig til var en engels ord om, at den opstandne var gået i forvejen for dem til Galilæa.

På samme måde er det med os. Vi er kommet for sent - sådan cirka 2000 år. Vi kan således heller ikke ved selvsyn konstatere, hvad der fandt sted. Om kvinderne talte sandt, da de var kommet sig over forskrækkelsen og fik læberne på gлед. Om de blot var en flok sindsforvirrede fruentimmere, som blev bedraget af deres egen fantasi. Eller om de måske var ofre for en grovkornet og ondskabsfuld spøg. Også for os gælder det, at vi må nøjes med et ord: Evangeliets ord om, at det forholder sig sådan. Vi kommer ikke sagen nærmere.

Men måske er det i grunden slet ikke så galt. Måske er det tværtimod udmærket, at der findes begivenheder og oplevelser, som ikke lader sig indfange og fastholde af andet end bevidstheden og mindet. For hverken oplevelsen af glæde over at stå med et lille nyfødt barn i hænderne, forundringen og ydmygheden ved at betragte verden fra Himalaya-bjergets top, eller troen på opstandelsen, lader sig gengive på nok så mange naturtro farvebilleder eller video-sekvenser. Det rummer derfor også en stor visdom, at evangelisten Markus lader sin beretning om kvinderne ved graven ende som et åbent spørgsmål, vi selv må tage stilling til. Han véd, at nok så mange øjenvidne beretninger om den opstandne aldrig vil være stand til at overbevise én eneste om opstandelsens sandhed. Lige så lidt som kilometervis af film eller stabler af billeder, som skildrede opstandelsen ville være i stand til andet end at så tvivl om kameraførernes hæderlighed. For det, som skete ved den grav i Jerusalem den første påskedag, kan ikke rummes i vore begreber om virkeligheden. Det er en begivenhed, som kun kan finde sted, når Gud det vil. Og det har jorden ingen vidner til. Derfor er påskens budskab - og med det hele kristendommen - et ord helt stillet blot og værgeløst mod verdens spot, som det siges i en salme af præsten K.L. Aastrup.

Selv blev kvinderne og de øvrige disciple med tiden overbeviste om, at Jesus var opstået fra de døde. Ved at tænke tilbage på alt det, de havde oplevet sammen med ham, stod det efterhånden klart for dem, at de havde været vidner til noget ganske enestående i menneskehedens historie. De havde bare ikke bemærket det, mens det stod på, og nu var det for sent. Men ved nærmere eftertanke kunne man jo sige, at hele hans liv havde været

én lang opstandelse fra først til sidst. Han havde ikke levet for sin egen skyld alene, men lige så meget for synet af markens liljer og himlens fugle, for lyden af børn, der legede og spillede på fløjte, og for alle de mennesker, som havde brug for ham. For toldere og skøger og alle dem, der havde forspildt deres liv. Ja, selv for dem, der flygtede fra ham til sidst, da han havde aller mest brug for dem. I hans nærvær havde livet været levende i en helt ny og intens forstand. Også i hans ord havde der været opstandelse: Når han befalede de døde at stå op, kom der atter liv i dem. Når han sagde til blinde, at de skulle åbne deres øjne og se, så fornemmede de et opstandelsens lys og så på verden med nye øjne. Og når han sagde til mennesker, at deres synder var dem forladt, så følte de dybt i deres hjerter, at det var sandt - at de var tilgivet - og at livet blev skænket dem på ny. Så det gav mening at sige, at ved ham var livet blevet vækket af døde. Det forekom derfor heller ikke længere disciplene helt så urimeligt, at Jesu eget liv skulle have fået en helt særlig udgang: At han skulle stå op af døde igen.

Om deres overbevisning så vil være i stand til at overbevise os andre, det afhænger alene af, om vi er grebet af evangeliet eller ej. Om vi oplever, at det taler til os, eller ikke gør det. Det er under alle omstændigheder kirkens påstand, Kristi opstandelse indebærer, at den sandhed, som dengang udstrålede fra hans ord og skæbne også i dag stråler ud af ordet om ham. At hans opstandelse betyder dom og tilgivelse: Dom over vores hensynsløse trang til at skubbe andre til side for selv at komme til. Og tilgivelsen som en ny måde at være til på. En tilstand, hvor det forhold til Gud, vi selv har forbrudt, er genoprettet ved hans kærlighed alene.

Og spørger vi om det er sandt, kunne vi passende lytte til, hvad Vorherre selv har at sige om den sag. Når mennesker spurgte ham, hvordan de kunne vide, det var sandt, hvad han sagde, svarede han ikke med beviser, men henviste blot til sine ord. "Hvis I gør mine ord, skal I kende sandheden", sagde han. Heller ikke om opstandelsen kan der tales anderledes. Hvis vi ville gøre hans ord og ikke kun leve for vores egen skyld men for alle dem, der har vores hjælp og bistand behov, så ville det indebære en sand opstandelse af livet. Både for andre mennesker og for os selv.

Og har man prøvet at opleve bare en lille flig af, hvad det vil sige, at evangeliet om Kristus kan betyde nyt liv i en hverdag, som føles tung og træt, eller genoplivningen af forholdet til et andet mennesker, som ellers var dødt, så rummer den erfaring dog tilknytningspunktet for et håb. Håbet om at være omfattet af Guds kærlighed i liv og død. Og det er i og for sig alt, hvad vi behøver at vide om den sag. Kødets opstandelse og vor egen opstandelse fra de døde kan vi ikke gøre os noget begreb om og skal heller ikke. Vi skal blot gøre os klart, at uden troen på opstandelsen gives der ingen kristendom.

Alt, hvad der fortælles om Jesus, er fortalt med udgangspunkt i og på baggrund af en tro på, at denne mand var Guds egen søn, som døde og opstod for at også vi skal opstå engang. Dét er, hvad vi har at forholde os til og så ellers tage i mod opstandelsen, sådan som den byder sig til hér og nu - som hver ny dag, der møder os, og som hvert kærligt og tilgivende ord, der lyder af vor næstes mund.

Rigtig glædelig påske!